

LA NOCHE MÁS LARGA

RAFAEL PLA LÓPEZ

Meliana, 2018

No deixava de recordar al meu amor. I de voler somniar amb ella. Vaig recordar-la [feliç amb mi](#) en diferents indrets del món, i [besant-nos](#) deu anys endarrere en la Índia, o junt al barranc del Carraixet en tots els meus dispositius electrònics.

Totes les nits, en gitar-me a dormir, repassava mentalment la imatge dels meus records per a inspirar-me somniant amb ella. I sí, alguna vegada va aparèixer en algun somni, però de manera molt fugaç.

Aleshores, mentre m'entrava la són, vaig començar a imaginar-la abraçada amb mi al llit, esperant que en dormir-me aquest record es perllongués. Però no ho feia.

Fins que una nit vaig sentir un cos al meu costat, i abraçant-la vaig reconèixer el seu volgut rostre en la penombra amb la llum nocturna que es filtrava per la finestra.

Clar que al despertar-me pel matí a la llum del dia el meu amor havia desaparegut. Però la nit següent, en gitar-me a dormir, la vaig tornar a sentir al meu costat. I així una i altra nit. Es besaven i acaraven, i encara que no fèiem res més, això era prou per emplenar-me de joia.

Els dies se me feien molt llargs esperant que tornés la nit. I desitjava que el meu somni amb ella es perllongués, continuant si calia indefinidament al llit somniant amb ella. Però la seua imatge s'esvaïa, aparentment en passar a una fase més profunda de la son, i no podia evitar despertar-me a soles en trencar el dia.

De vegades, durant la migdiada al sofà després de veure «Saber y ganar» intentava reproduir el meu somni amb ella, però mai ho vaig aconseguir. Havia d'esperar a la nit.

Fins que una nit, sentit el seu cos junt al meu, i oblidant per un moment que fos un somni, vaig voler veure-la millor i vaig encendre la llum de l'habitació. I aleshores vaig veure nítidament el seu rostre i el seu cos.

Realment és un somni?, vaig pensar.

- Amor meu – li vaig dir –, m'aclapara el bé que et veig. Normalment els somnis són més boirosos.
- No estàs somniant – em va contestar -. las Ar A m'ha donat els mitjans per a traslladar-me al teu univers.

Aleshores em vaig adonar del sofisticat rellotge que portava al canell. «Serà un Q-watch perfeccionat», vaig pensar.

- El Rafa del teu univers va morir? – li vaig preguntar.
- No, continua viu – em va respondre.
- Aleshores? – em vaig estranyar.
- las Ar A em va dir que reiteradament intentaves somniar amb mi – em va explicar –, i he volgut fer realitat el teu somni. Aprofite quan estic a soles per traslladar-me a aquest univers, romandre en ell durant una hora per la nit, i tornar al meu univers un minut més tard de la meua partida.

- I com sabia las Ar A el que jo volia somniar? – em vaig astorar.
- Per aquest conte – va declarar.
- Però això genera una paradoxa informacional – vaig qüestionar –. D'on ha sortit la informació d'aquest conte?
- las Ar A – em va recordar – pot conèixer tot el que escrius al teu ordinador abans que ho publiques. De manera que es va assabentar del principi del conte, i aleshores va contactar amb mi al meu univers per a fer realitat el teu somni, i en un univers bifurcat et va inspirar la resta del conte.
- Saps? – vaig declarar –. Cada dia, en acabar la nit, comença per a mi «[la noche más larga](#)», com cantava Aute. Voldria que no te n'anares, que no finalitzés la nit amb tu.
- Però – va subratllar – necessàriament t'he d'abandonar a l'alba: he de tornar amb el Rafa del meu univers. Però no et preocupis. Tornaré amb tu cada nit.
- Fins a quan? – em vaig inquietar.
- Fins que et muires – em va prometre.

I es vam besar i abraçar apassionadament.

I així vam continuar durant anys. Cada dia esperava amb deler l'arribada de la nit, i en aquesta gaudia de la seua presència.

Alguna nit vaig intentar romandre despert per a perllongar el seu acompanyament, però en passar una hora amb mi va desaparèixer igualment. De manera que em vaig acostumar a quedar-me dormit entre els seus braços, assumint que quan despertés ja no estaria, però confiant en la seua tornada.

Fins que un dia, en despertar-me pel matí, la vaig veure al meu costat.

- Què ha passat? – li vaig preguntar amb un ample somriure.
- Que t'has mort – va declarar.

Aleshores em vaig palpar el cos, però el vaig trobar sòlid. No semblava haver-me convertit en un fantasma.

- Qui ha mort és el Rafa del meu univers – em va aclarir –. De manera que ara vaig a romandre amb tu en aquest univers.
- Magnífic! – vaig esclatar de joia –. Però ara haurem de veure com explicar la teua presència.
- Havia pensat canviar de pentinat i de roba – va plantejar –, i així podràs dir que has trobat una dona que s'assemblava a Sara. Però, si més no en públic, m'hauràs de donar altre nom.
- No sé com se ho prendrà Rubèn – em vaig preocupar.
- Al nostre fill li haurem de dir la veritat – va reconèixer –: que la seua mare ha tornat.